

Arrest

nr. 343 309 van 24 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VANDEWIELE
Staatsbaan 175C
8610 HANDZAME

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. VANDEWIELE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Oekraïense nationaliteit, diende op 5 november 2023 een verblijfsaanvraag in toepassing van het uitvoeringsbesluit 2022/382 EU in.

Deze aanvraag werd geweigerd op 11 december 2023 omdat de verzoekende partij al sedert 2016 gemachtigd is tot verblijf in een andere Europese lidstaat en hij Oekraïne reeds verlaten had op 3 juli 2021. Om deze reden werd besloten dat de verzoekende partij niet valt binnen het toepassingsgebied van vermeld uitvoeringsbesluit en zij niet gemachtigd is tot verblijf in uitvoering van artikel 57/30, §2, eerste lid, 2° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Volgens de gegevens zoals die blijken uit de bestreden beslissing, heeft de verzoekende partij op 8 januari 2024 een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw F. O. De echtgenote van de verzoekende partij kreeg op 19 mei 2022 een attest tijdelijke bescherming.

Op 8 april 2024 beslist de verwerende partij tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"F., O.
Geboren te Oblast de Donetsk op (...)1982
Onderdaan van Oekraïne
Adres: (...)
N.N (...)

Op 08.01.2024 heeft u een verblijfsaanvraag ingediend als echtgenoot van mevrouw F. O. (RR (...)), begunstigde van de tijdelijke bescherming, teneinde het verblijfsrecht te verkrijgen in het kader van gezinshereniging overeenkomstig artikel 57/34, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat u bij uw aanvraag reeds een verblijfsmachtiging heeft in Letland, geldig tot 10.01.2024;

Overwegende dat u reeds gemachtigd bent om in een andere lidstaat van de Europese Unie te verblijven die verplicht is het Besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, §1 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uit te voeren;

Dient de verblijfsaanvraag overeenkomstig artikel 57/34, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te worden geweigerd.

Het feit dat uw kinderen en echtgenote zelf het verblijfsrecht als begunstigden van de tijdelijke bescherming in toepassing van artikel 57/29 hebben ontvangen, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Bovendien is geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM. Het is aan u en uw echtgenote om uit te maken bij wie de kinderen het beste kunnen verblijven. Indien de kinderen in tussentijd in België zouden willen verblijven, kan uw echtgenote voor een korte periode de zorg over uw kinderen verderzetten.

Gezien er geen elementen naar voor worden gebracht waarom dat niet mogelijk zou zijn, acht onze dienst het een redelijke overweging dat u voor een korte periode zich naar het buitenland/Letland kunt begeven om zich aldaar in regel te stellen. In tussentijd kan u gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen om contact te houden met uw gezin en uw gezinsband onderhouden.

Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Betrokkene is dus op dit moment en op basis van onze beslissing op geen enkele manier verplicht om omwille van die reden het land te verlaten.

Vandaar dat het verblijf in toepassing van artikel 57/34, § 5, eerste lid dient geweigerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar twee middelen als volgt toe:

"3.1. Eerste grief: Schending van de formele en materiële motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991) en art. 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffend de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). schending van het redelijkheidsbeginsel en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zorgvuldig dient te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor dient te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013 nr. 222.953; RvS 29 januari 2013; RvS 28 juni 2012, nr. 222.053)

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de overheid bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft. Bij het nemen van een beslissing moet het bestuursorgaan alle belangen tegen elkaar afwegen.

2.

Men wees de verblijfsaanvraag van conluant af stellende dat hij reeds gemachtigd was om in een ander lidstaat te verblijven.

Bij de beoordeling dient er evenwel rekening te worden gehouden met alle elementen in het dossier. Men heeft dit echter niet gedaan en men heeft de zeer specifieke omstandigheden waarin conluant zich bevindt, genegeerd.

Vooreerst negeerde men het feit dat de verblijfsvergunning voor Letland 2 dagen na de aanvraag eindigde en conluant geen verlenging kreeg. De tewerkstelling van conluant werd immers niet verlengd.

In besluiten wordt gesteld dat conluant geen enkel stuk voorlegt waaruit de afwezigheid van verlenging blijkt. Van conluant kan evenwel niet verwacht worden dat hij een negatief bewijs voorlegt. Immers, het was een tewerkstelling van bepaalde duur en deze stopt nu eenmaal op de einddatum. Hiervan kan eenvoudigweg geen bewijs voorgelegd worden. Om dezelfde reden kan conluant geen bewijs voorleggen van de beslissing van zijn toenmalige Letse werkgever om de tewerkstelling te verlengen.

De tewerkstelling in Letland was immers de enige reden waarom conluant in Letland kon verblijven. Conluant zou zodoende op 10 januari 2024 dienen terug te keren naar Oekraïne. Een terugkeer naar Oekraïne is gezien de aan de gang zijnde oorlog, geen optie.

3.

Hierbij dient benadrukt dat het gemachtigd zijn om in een ander lidstaat van de Europese Unie te verblijven, niet automatisch leidt tot een weigering van de verblijfsaanvraag. De weigering dient dan ook gemotiveerd te worden.

Een terugkeer naar Letland, om zich aldaar in regel te stellen, is geen optie. Conluant had enkel omwille van zijn tewerkstelling een verblijfsvergunning voor Letland. Zonder werk kan hij niet langer in Letland verblijven.

Er wordt niet de minste motivering gegeven waarom de machtiging in concreto wordt geweigerd.

Thans verwijt men dat conluant niet spontaan zijn dossier liet actualiseren waardoor men niet kon weten dat zijn tewerkstelling in Letland niet werd verlengd én hij zulks bijgevolg had dienen te melden. Conluant heeft evenwel bij zijn aanvraag onmiddellijk aangegeven dat zijn verblijfsmachtiging voor Letland maar tot 10 januari 2024 geldig was en er derhalve van enige verlenging geen sprake was.

Trouwens, van een zorgvuldig en vooruitziende overheid mag verwacht worden dat men omtrent een mogelijk verder verblijf in Letland de nodige vragen stelde teneinde een correct beeld van de verblijfsituatie te kennen. Men liet evenwel na om bijkomende vragen hierover te stellen.

Van een overheid mag toch verwacht worden dat hij bij een weigering zich niet beperkt tot de verwijzing van het artikel in kwestie, doch ook op een zorgvuldige wijze en met een duidelijk motivering zou uiteenzetten waarom de verblijfsaanvraag als echtgenoot van een begunstigde van de tijdelijke bescherming wordt geweigerd.

Van een zorgvuldige overheid mag eveneens verwacht worden dat omstandig en uitvoerig uiteen gezet wordt waarom men meent dat conluent zich naar het buitenland/Letland dient te begeven teneinde zich in regel te stellen terwijl er in zijn thuisland een oorlog gaande is, zijn volledige familie naar België vluchtte en men ervan op de hoogte was dat zijn verblijfsmachtiging voor Letland twee dagen na het indienen van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf in België ten einde liep.

Tevens mag verwacht worden dat alle belangen tegen elkander zouden afgewogen worden. In casus staat vast dat er van enige afweging in huidig geval geen sprake is. Evenmin wordt in de nota van opmerkingen hierover enige verduidelijking m.b.t. de afwezigheid van die afweging gegeven. Het redelijkheidsbeginsel is hier dan ook volledig zoek.

Besluit: de schending van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel staan dan ook vast.

3.2. Tweede grief: Schending van art. 8 EVRM

1.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Krachtens voormeld artikel heeft iedereen recht op eerbiediging van privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd dient de raad in de eerste plaats na te zien te of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitiem doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het volstaat niet dat de Staat zich ervan onthoudt de betrokkene te verwijderen, maar deze moet ook, indien nodig door positieve maatregelen te nemen, waarborgen dat deze rechten zonder hindernis kunnen uitgeoefend worden (cf. EHRM 16 juni 2005, Syssoyeva e.a. / Letland, SI 04, T.Vreemd. 2005, 392).

De Staat heeft bij het nemen van de beslissing een positieve verplichting om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets.

2.

Er kan moeilijk betwist worden dat conluent gehuwd is en vader is van twee kinderen. Het gezinsleven staat dan ook vast.

Evenmin kan betwist worden dat alle familieleden van conluent zich op heden in België bevinden en dit op basis van de toegekende tijdelijke bescherming dewelke aan Oekraïners ingevolge de oorlog werd verleend.

In de beslissing wordt impliciet erkend dat conluent een gezinsleven heeft, maar stelt men dat deze in afwachting van een kort verblijf in het buitenland/Letland via de moderne communicatiemiddelen in stand kan worden gehouden.

Er wordt verder gesteld dat conculant voor een korte periode naar het buitenland/Letland zou kunnen verplaatsen teneinde zich in regel te stellen.

Het is voor conculant, dewelke op heden evenmin nog over een machtiging tot verblijf voor Letland beschikt, een raadsel hoe hij zich naar Letland zou kunnen begeven om zich aldaar in regel te stellen en wat onder 'zich in regel stellen' wordt begrepen.

In de nota met opmerkingen wordt hieromtrent met geen woord gerept. Nochtans is het voor conculant onbegrijpelijk dat hij zich eerst naar Letland zou dienen te begeven teneinde daar als Oekraïner het beschermingsstatus aan te vragen. Een aanvraag waarvan de behandelingstijd conculant ongekend is. En als hij de verblijfsmachtiging in Letland bekomt, dan zou hij zich vervolgens terug naar België dienen te begeven teneinde hier opnieuw de nodige stappen te ondernemen om een verblijfsmachtiging als echtgenoot van een Oekraïner te bekomen.

Besluit: de schending van art. 8 EVRM staat dan ook vast.

Algemeen besluit: Omwille van bovenvermelde redenen dient de beslissing vernietigd te worden."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.1 Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemmeling van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.2 De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.3 Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden. Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf is gegrond op artikel 57/34, §5 van de wet van 15 december 1980. In de paragraaf volgend wordt specifiek opgesomd welke elementen tot deze vaststelling hebben geleid. De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/34, §5 Vreemdelingenwet, volgend op de aanvraag in toepassing van artikel 57/34, §1. De relevante bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kent een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe aan de vreemde echtgenoot van een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet op basis van artikel 57/30 en aan de minderjarige ongehuwde kinderen van de ene of de andere, die hiertoe een aanvraag indienen, voor zover de betrokkene zich niet bevindt in één van de gevallen voorzien in artikel 3, eerste lid, 5 tot 8°, of, wat de in § 4 bedoelde familieleden betreft, in één van de in artikel 57/32, § 1, bedoelde gevallen. (...)

§ 5. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikel 57/35, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot verblijf weigeren aan de in § 1 bedoelde vreemdeling, indien deze gemachtigd is tot verblijf in een andere lid-Staat van de Europese Unie, die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen."

Verzoeker laat de rechtsgrond van de bestreden beslissing ongemoeid. Wel bekritiseert hij de veronderstelling dat hij verblijfsrecht zou hebben in Letland: "Vooreerst negeerde men het feit dat de verblijfsvergunning voor Letland 2 dagen na de aanvraag eindigde en verzoeker geen verlenging kreeg. De tewerkstelling van verzoeker werd immers niet verlengd.

Verweerder dient vast te stellen dat deze blote bewering met geen enkel stuk wordt gestaafd. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij sedert 2016 werkzaam is in Letland als vrachtwagenchauffeur. In termen van verzoekschrift wordt onder het feitenrelaas geponeerd dat “de Letse werkgever van verzoeker kreeg moeilijkheden, waardoor een verlenging van tewerkstelling weinig waarschijnlijk was en verzoeker verlof aanvraag teneinde zich bij zijn echtgenote en kinderen in België te vervoegen.” Er wordt geen ontslagbrief voorgelegd of enig ander stuk waaruit moet blijken dat verzoeker niet langer werkzaam is bij zijn werkgever. Tenslotte geeft de verzoeker aan dat hij “geen verlenging kreeg”, doch wordt nergens aangetoond dat verzoeker bij de Letse autoriteiten ook effectief een verzoek tot verlenging van zijn verblijfsmachtiging heeft ingediend, welks hem dan vervolgens werd geweigerd. Tijdens zijn verhoor op 11.12.2023 verklaarde hij nochtans:

« Sur base de quels documents vous trouvez-vous sur le territoire européen depuis le 03.07.2021 ? Sur base de man titre de séjour letton. Avant de recevoir celui que j'ai aujourd'hui, j' en ai eu d'autres, depuis 2016, j'ai ce type de document. » Uit deze verklaring blijkt dat de verblijfsmachtiging van verzoeker op regelmatige basis werd verlengd en geeft hij nergens een reden aan waaruit kan blijken dat zijn werkgever zich in moeilijkheden zou bevinden en zijn tewerkstelling en bijgevolg verblijfsmachtiging of verlenging daarvan, in het gedrang zou zijn. Ondergeschiedt, in elk geval heeft verzoeker het niet nuttig geacht zijn dossier te actualiseren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing geen reden was om aan te nemen dat de verzoeker niet langer of een werk en/of verblijfsmachtiging in Letland zou beschikken. Aldus kan er geen rekening gehouden worden met een voorgehouden verlies van tewerkstelling en/of verblijfsrecht in Letland, dat overigens niet wordt aangetoond.

3. Inzake artikel 8 EVRM.

Voor wat deze beweerde schending betreft, stelt verwerende partij zich de vraag naar het belang van het opwerpen van deze bepaling nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.⁴ De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is niet dienstig aangezien de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, noch gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat deze niet met zich meebrengt dat de verzoeker gescheiden wordt van zijn echtgenote en kinderen. Door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van zijn gezins- en/of privéleven niet aan de orde. ⁵

De verwerende partij moest, gelet op het voorgaande geen bijkomend onderzoek doen naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf.⁶ De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM om die reden niet aannemelijk.

4. Verzoekende partij beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.⁷ Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

5. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.⁸ Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.

6. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.⁹

7. Het beroep is ongegrond.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Volgens de gegevens zoals die blijken uit de bestreden beslissing, heeft de verzoekende partij op 8 januari 2024 een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw F. O. De echtgenote van de verzoekende partij kreeg op 19 mei 2022 een attest tijdelijke bescherming. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij deze aanvraag zou ingediend hebben op 5 januari 2024. De Raad kan enkel vaststellen dat de aanvraag van de verzoekende partij waarop de bestreden beslissing een antwoord is (aanvraag van 8 januari 2024 of van 5 januari 2024?), zich niet in het administratief dossier bevindt.

De verzoekende partij diende haar aanvraag volgens de gegevens van de bestreden beslissing in op grond van artikel 57/34, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. In gevallen waarin er bij een massale of imminente massale toestroom van ontheemden zoals bedoeld in artikel 57/29, § 1, sprake is van omstandigheden die tot de scheiding van reeds in het land van oorsprong gevormde gezinnen hebben geleid, dan kunnen de familieleden bedoeld in de paragrafen 2 en 3, die zich nog niet op het grondgebied van de Europese Unie bevinden en bescherming behoeven in de zin van artikel 57/29, § 1, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, teneinde zich herenigd te zien met de vreemdeling die overeenkomstig artikel 57/30 gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk als begunstigde van de tijdelijke beschermingsstatus.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kent een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe aan de volgende familieleden van de vreemdeling die overeenkomstig artikel 57/30 gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk als begunstigde van de tijdelijke beschermingsstatus, die hiertoe een aanvraag indienen en voor zover het gezin reeds was gevormd ten tijde van de omstandigheden zoals bedoeld in artikel 57/29, § 1, en deze omstandigheden hebben geleid tot de scheiding van het gezin:

1° de echtgenoot, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

(...)

De familieleden bedoeld in deze paragraaf dienen te bewijzen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

§ 3. De minister of diens gemachtigde kan een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toekennen aan de andere naaste familieleden van de vreemdeling die overeenkomstig artikel 57/30 gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk als begunstigde van de tijdelijke beschermingsstatus, wanneer zij ten tijde van de gebeurtenissen zoals bedoeld in artikel 57/29, § 1, met de begunstigde samenwoonden en op dat tijdstip volledig of hoofdzakelijk ten laste waren van de begunstigde.

Het familielid bedoeld in het eerste lid moet bewijzen dat hij niet lijdt aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage van deze wet.

Wanneer de minister of diens gemachtigde overweegt om de machtiging tot verblijf van het familielid te weigeren, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden. Bij deze beoordeling neemt de minister of diens gemachtigde alle door de verzoeker voorgelegde stukken in rekening.

§ 4. Het familielid moet samen met de aanvraag de documenten overmaken die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden in de voorgaande paragrafen alsook een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien het familielid ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document. Indien behoorlijk wordt aangetoond dat deze laatste twee documenten niet kunnen worden voorgelegd, kan de minister of zijn gemachtigde, rekening houdend met de omstandigheden, het familielid alsnog machtigen op het grondgebied van het Rijk te verblijven.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten binnen dezelfde materie, kan de minister of diens gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of diens gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de begunstigde die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 5. De minister of diens gemachtigde kan beslissen om de aanvraag tot machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, in de volgende gevallen:

1° het familielid voldoet niet of niet meer aan een van de in de voorgaande paragrafen bepaalde voorwaarden;

2° het familielid en de begunstigde die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° met uitzondering van afwijkingen die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt het familielid zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 10° ;

4° het familielid bevindt zich in één van de in artikel 57/32, § 1 bedoelde gevallen;

5° het familielid is de echtgenoot van een polygame begunstigde en een andere echtgenoot van die begunstigde verblijft reeds in het Rijk.

Onder voorbehoud van het bepaalde in artikel 57/35, kan de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf weigeren aan het familielid indien deze gemachtigd is tot een verblijf in een andere lidstaat van de Europese Unie die verplicht is om het in artikel 57/29, § 1, bedoelde besluit van de Raad van de Europese Unie, toe te passen.

In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

§ 6. De familieleden die gemachtigd werden tot een verblijf in het Rijk op grond van dit artikel, genieten de tijdelijke beschermingsstatus. Zij zijn onderworpen aan de bepalingen van deze wet die van toepassing zijn op de vreemdelingen die, overeenkomstig artikel 57/30, gemachtigd werden tot een verblijf in het Rijk als begunstigde van de tijdelijke beschermingsstatus.

§ 7. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze van indiening van de aanvraag tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf, alsook de wijze waarop het familielid kan bewijzen dat hij aan de voorwaarden van dit artikel voldoet.”

De bestreden beslissing vermeldt expliciet artikel 57/34, § 5, eerste lid als rechtsgrond, maar de verwerende partij specificeert niet op grond van welk onderdeel van artikel 57/34, §5, eerste lid van de Vreemdelingenwet zij de bestreden beslissing grondt. De Raad ziet ook niet in op welke feitelijke gegevens de verwerende partij zich baseert om toepassing te maken van artikel 57/34, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing lijkt enerzijds naar voor te komen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van volgende feitelijke gegevens:

“Overwegende dat u bij uw aanvraag reeds een verblijfsmachtiging heeft in Letland, geldig tot 10.01.2024;

Overwegende dat u reeds gemachtigd bent om in een andere lidstaat van de Europese Unie te verblijven die verplicht is het Besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, §1 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uit te voeren;

Dient de verblijfsaanvraag overeenkomstig artikel 57/34, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te worden geweigerd.”

Hieruit volgt dat de bestreden beslissing in feite gebaseerd is op artikel 57/30, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de machtiging tot verblijf weigeren aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 57/29 :

(...)

2° indien hij gemachtigd is tot verblijf in een andere lid-Staat van de Europese Unie die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen, onverminderd de bepalingen van artikel 57/35.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, zoals zij zelf stelt, een verblijfsdocument voor Letland voorlegde, waaruit blijkt dat dit geldig was tot 10 januari 2024. De bestreden beslissing werd genomen op 8 april 2024. In tegenstelling tot wat de verwerende partij motiveert was de verblijfsmachtiging van de verzoekende partij niet meer geldig op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen.

Aldus blijkt dat de bestreden beslissing niet alleen een foutieve rechtsgrond vermeldt, maar dat ook de feitelijke gegevens waarop de bestreden beslissing gebaseerd is niet deugdelijk werden vastgesteld.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing wordt vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU